

flytte, eller hvad der nu kan ske. Så plejer der rimeligt og anstændigt nok at blive sendt en rykker, men det er rigtigt, at der faktisk er mange tilfælde, hvor hammeren falder med det samme.

Men som andre også har nævnt, har det offentlige jo mulighed for at indkræve på andre måder. Og hvis en sag når så langt, at den kommer til pantefogden osv., så har man jo nye udpekulerede gebyrformer dér, så man skal nok få pengene hjem på et eller andet tidspunkt.

Det afgørende for os er, at vi nu mellem første og anden behandling kigger på, om ikke det ville være lidt mere anstændigt at få bragt det ind i en fornuftig sammenhæng, for tilskyndelsen til at nå de her tal og de her indtægter på det her område har ikke alene været et spørgsmål om at få betalingen hjem, men har været en indtægtskilde, som man rent faktisk i en budgetmæssig sammenhæng spekulerer i. Det er der ingen tvivl om. Så vi opfordrer meget også Venstre til at være med til at kigge på det her og se, om ikke vi kan finde en mere anstændig ordning.

Det er ikke et spørgsmål om at holde hånden over nogen, der bevidst ikke vil betale – dem vil vi gerne være med til at lave foranstaltninger for, så vi kan banke dem – ingen tvivl om det, men der er altså i en lang række tilfælde nogle, der kommer i en sådan situation, men som bestemt har tænkt sig at betale.

Så er der jo eksempler på beløb helt ned til 5 kr. og 75 øre – jeg har en liggende derhjemme – med 250 kr. i straf, fordi der var en divergens i beløbets størrelse omkring en handel, en ejendomsskat eller en leje, og det vil sige, at man altså var helt ude i noget ekstremt. Det opfatter jeg i virkeligheden som en eller anden form for åndshovmod, som man kan have i det offentlige, men ikke kunne tillade sig andre steder.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre var med i beslutningen om gebyrloven fra 1991, og vi støttede ligeledes i december 1997 forhøjelse af gebyrmaximum til 250 kr. De forløbne år har ikke vist, at det ville være ønskeligt med en nedsættelse. Tværtimod har gebyrloven haft den ønskede hensigt, nemlig at de kommunale restancer er blevet betydeligt nedsat.

Jeg er slet ikke enig med forslagsstillerne, når de i bemærkningerne påstår, at det typisk er personer med lave indkomster, der kommer i

restance. Det er en nedvurdering af hæderlige mennesker, der sætter en ære i at svare enhver sit, uanset at pengene kan være små.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte Enhedslistens forslag til folketingsbeslutning.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Virkeligheden viser jo, at det typisk er mennesker med meget små indkomster, der en gang imellem kommer i klemme, men endnu værre: Der er også folk, som uforvarende kommer i klemme og lige pludselig bliver pålagt en ekstraskat på 250 kr., og det synes Det Radikale Venstre altså åbenbart er i orden.

Jeg kan også forstå, at Det Radikale Venstre synes, det er i orden, at vi har en finansieringskilde til den offentlige velfærd, hvor man betaler samme beløb, uanset om man er rig eller fattig. Er det virkelig Det Radikale Venstres holdning til finansieringen af den offentlige velfærd?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Ikke fordi man jo skal begynde at forhandle og fire på forhånd, men jeg vil dog alligevel godt spørge fru Dorit Myltoft: Hvis der ligger en række eksempler på, at folk af en eller anden årsag ikke har fået indbetalt beløbet – det kan være en betaling, der er kikset, det kan være et skifte af en eller anden slags, noget kontomæssigt osv. – og man beholdt gebyret på de 250 kr., skulle de så ikke i hvert fald som et minimum have en reel rykker først uden det her gebyr? Så var vi sikre på, at vi i hvert fald ikke ramte nogen, som ikke har drømt om at undlade at betale, men er kommet i den der situation. Dér fanger bordet jo altså. Prøv en gang at diskutere med en kommune et eller andet sted, om det er muligt at forklare sig ud af, at det her altså er sket ved en fejltagelse! Det er simpelt hen ikke muligt.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil såmænd bare gerne bede den radikale ordfører forklare mig logikken i, bare ganske enkelt forklare mig logikken i, at private virksomheder kun må opkræve kostprisen op til 50 kr., men at kommuner og amtskommuner godt må opkræve det femdobbelte.